

براساس برنامه، دو کتاب برای آموزش فارسی در نظر گرفته شده است :

الف) کتاب فارسی شامل مهارت‌های شفاهی زبان

ب) کتاب نگارش شامل مهارت‌های کتبی زبان

این دو کتاب، مهارت‌های زبان‌آموزی را به طور موازی و با آهنگی مناسب، آموزش می‌دهند. اما چرا دو کتاب؟

جدایی دو مقوله کتبی و شفاهی به دلیل ماهیت این دو مهارت و انتخاب رویکردهای متفاوت در آموزش برای هر کدام است و گرنه دو کتاب ارزش آموزشی یکسان دارند. در کتاب «نگارش» با توجه به انتخاب رویکرد تحلیلی و روش‌های فعالیت محور و فعال در آموزش زبان که تنوع تمرین‌ها و هدفدار بودن آنها را می‌طلبد، محتوای خاصی پیش‌بینی شده که علاوه بر تعمیق آموزش‌های کتاب «فارسی»، می‌کوشد تا آموزش‌ها را تداوم و استمرار بخشد. کتاب «فارسی» نیز با توجه به رویکرد کلی، تکیه بر مهارت‌های شفاهی زبان دارد که ممکن است قرار گرفتن آن در کنار تمرین‌های کتبی، آنها را تحت شعاع قرار دهد و همه می‌دانیم که مهارت‌هایی چون گوش دادن، سخن گفتن و خواندن مورد بی‌مهری و کم‌توجهی بوده و نوشتن در صدر زبان‌آموزی قرار گرفته است. تصور والدین نیز از آموزش ابتدایی نوشتن است، بی‌آنکه به این نکته اساسی توجه شود که نوشتن آخرین مهارت زبان‌آموزی است.

از طرفی تمرکز تمرین‌های نوشتاری در کتاب «نگارش» و تمرکز مواد شنیداری، گفتاری و خوانداری در کتاب «فارسی» امکان

آموزش سنجیده و متعادل را به معلم و متعلم می‌دهد.